

VIII

Téhle se drž

VINCENT

V jednu chvíli běžela Červenka do kopce jako s větrem o závod a v té příští byla pryč.

Rád bych si myslel, že můj příběh se začal psát už dávno, ve chvíli, kdy jsem se narodil do tohoto světa jako bledý, tichý kluk, jemuž je souzeno jednoho dne zemřít. Doopravdy však začal až tady, v okamžiku, kdy se mé sny zhmotnily v kosti a zuby a kůži ve skutečném světě. V okamžiku, kdy jsem potkal Červenku.

Měl jsem to před očima v těch nejživějších barvách.

Sám sebe, jak rozechvěle stojím v trávě. Jak se obloha rozzářila tak jasně, až jsem si musel rukou zaclonit oči, když jsem hleděl do míst, kde mi zmizela z dohledu. Jak vítr postupně slábl a vlahý vzduch opět dusivě znehybněl.

Neslyšel jsem nic kromě bušení vlastního srdce.

Červenka není obyčejná dívka. Je to bohyně.

A já přesně věděl, jaké hvězdy jí náleží. Uložil jsem si je do paměti. Dokázal bych na ně ukázat i potmě se zavřenýma očima. Uměl jsem si jejich polohu zakreslit do dlaně.

Když nějaký smrtelník připraví o život boha, jeho souhvězdí pak zmizí z oblohy a nikdy víc už se na ní neobjeví. Nestává se to často. Tak bájný počin se zatím povedl jen hrstce našich lidí.

Když bůh zemře rukou jiného boha, hvězdy zůstanou na obloze, ale jejich magie se od té doby zodpovídá vítězi.

Pokud se však na nebi vynoří zcela nové souhvězdí – což je v dnešní době stejně vzácné jako jeho zmizení –, všichni to okamžitě zaznamenají, protože to značí, že přišel na svět nový bůh.

Červenčino souhvězdí – šest jasných bodů na západní obloze – se rozzářilo nedlouho po mém narození. Naši astronomové si ho ihned zaznamenali do svých hvězdných tabulek a s nadšením spekulovali nad tím, komu asi patří. Jakou magií bude ten bůh obdařen? Od té doby jsme s napětím čekali, až nám tenhle nový bůh dá najevo svou přítomnost, až se ke svým hvězdám přihlásí.

Z vědomí, že jsem celou tu dobu snil o ní, se mi podlomila kolena.

Finnian s Marcherem obrátili své valachy a rozjeli se zpátky z kopce dolů. Zdálo se, že mým starším bratrům její náhlé zmizení zamotalo hlavu. Upřeně jsem je pozoroval a přemítal, o čem asi mezi sebou rozprávějí. Soustředil jsem se na ně tak moc, že jsem si vůbec nevšiml dalšího blížícího se koně, jehož kopyta mi dusala za zády.

„Nechals ji jít.“

Prekvapeně jsem se otočil. Ze svého silného válečného oře na mě shlížel můj strýc Grimald. Od lesklého brnění se mu odrážely sluneční paprsky. Jeho hrudní plát i rukavice byly skropené skvrnami od krve ze včerejší bitvy, které už stačily ztmavnout.

„Nevěděl jsem, kdo to je,“ zalhal jsem.

Byla mým tajemstvím a doufal jsem, že i já jejím.

Grimald si zklamaně povzdychl. Když však ke mně napřáhl paži, jeho výraz zjhl.

Přijal jsem jeho nevyslovenou nabídku svezení; s mocným heknutím muže ve středních letech si mě vytáhl do sedla za sebe, ale s naším rozhovorem ještě neskončil.

„Příště ji nenech jen tak odejít. Dostaň z ní její jméno, na čí straně stojí. Bohyně se člověk musí držet, obzvlášť tak mladé a dosud bezejmenné, jejíž hvězdy se zájmem pozorujeme už víc než deset let.“

Sevřel jsem ruce v pěst. V mysli se mi znovu zlatavě přehrála vzpomínka stará jen několik okamžiků. Jak jsem si k sobě Červenku tiskl v houští z kapradin. Mlčel jsem nikoli ze strachu nebo kvůli sobě; chtěl jsem ochránit ji, svou společnici ze snů, svou přítelkyni, která mi pomohla překonat nejednu noční múru, a přece jsem si teď uvědomil, jak mdlé a bezvýznamné mé snahy byly. Jak bych mohl já ochránit bohyni?